

Kindlast' sinu südamesse.
Rahu-waim ka lehwitagu
Sinu ümber — rõõmustagu,
Kurbduš jäägu hoopis maha.

(J. C. D.)

Arakõrwenud erne leem.

Kaks rätsepa selli rändasivad linnast linna ja külast külast. Toitu said nad igast külast küllalt. Mõnikord ka weel leiwatüki tagawaraks tasku. — Hea meelega oleksivad nemad ka w'a karkast wõtnud, aga kust raha wõtta? Talupojad ei tõi ju miski hinna eest raha wäljaanda.

Ühel päewal läksivad nad ühte suurde toreda mõisasse, lootes: „Siit ilma rahata wälja küll ei tule!“

Mõisa härra, kes parajate kõõgitüdrukuga taples, et see katla täie erne leent, mida ta pererahwale keetis, põhja oli kõrweda last-

nud, nii et kooradki teda ei sõõnud. Härra, kui ta rätsepi nägi, ja need ka alandlikult palja peadega ette astusivad, hüidis, oma ratsa piitsa läbi õhu keerutades: „Mis teie hulgused siin otsite?“

„Kuulik suur härra! ärge pange pahaks, meie oleme juba seitse päewa ilma sõõmata!“ ütles üks nendest riide katki lõikajatest.

„Soo! — Ah! nälgas olete? — Noh, hea küll! ma tahan teile warsti enam anda, kui süija jõuate, nüüd aga edasi sinna tupp.“ Nende sõnadega keeras ta ukse lukku ja läks isi neile toitu tooma. Ei tuuritud kaua, kui juba üks lahti keerati ja kaks meest ahkides ja puhudes suurt leeme kateit härra saatusel sisse kandusivad ja keset tuba maha panniwad.

„See katla täie suppi peate ühe tunniga tühjaks sõõma! mitte üks ainuke lusika täis ei tohi üle jääda. Kui mitte, siis pekstan teid selle piitsaga, nii et teie enam omaš elus süija ei taha.“ Selle peale keeras ta ukse finni ja jättis neid üksinda sõõma.

„Tule nüüd taewas isi appi!“ õhkas esi-